

Évnyitó szentmise – 2013. augusztus 31.

Egy gazdag család kertjében sok teknősbéka élt. Jó dolguk volt, békésen cammogtak a fűben, néha úszkáltak a kristálytisza tavacskában, s minden nap bőségesen lakmároztak az eléjük szórt eledelből. Egy napon egy vidám pacsirta szállt le a kert fűvére. Lelkesen dalra gyűjtött, s gyönyörűen trillázott a hangja. A teknősbékák megbabonázva hallgatták. Szerették volna, ha nem repül el többé, ha mindig velük marad. Egy öreg, ravasz teknős így beszélt hozzá: „Mennyire fárasztó lehet neked nap, mint nap annyit repülni a levegőben! Mi, földönjáró állatok, nem is értjük, hogy miért kínozzátok magatokat a repüléssel. Nézd meg, nekünk mindenünk megvan itt a földön: minden fáradtság nélkül teli a bendőnk, kényelmesen heverészünk a napon, nem kell gürcölnünk. Miért nem választod te is ezt az életet?” „Én pacsirta vagyok, nekem repülnöm kell, nem élhetek másképp!” – válaszolta a madár. „Ó dehogynem! – folytatta a teknős – Változz te is teknősbékává! Hidd el, sikerülni fog, és ezentúl kényelmes, gazdag életed lesz.” „Az lehetetlen, ugyan hogy változhatnék teknőssé?” „Nagyon könnyen: csak húzd ki mindennap egy tolladat. Így egyre kevésbé leszel képessé a repülésre, s lassan a kedved is elmegy majd tőle. Így leszel földön élő, földön járó teknősbékává.” Az oktalan pacsirta megfogadta a tanácsot. Nap, mint nap kihúzta egy-egy tollát, míg teljesen kopaszra nem lett. Nem tudott már repülni, de nem is akart, hiszen lakmározhatott az emberek által a földre szórt csemegékből. Lassan elhízott, elkényelmesedett. Új dalokat már nem talált ki, de a teknőcök elégedettek voltak a régiakkal is. Egyszer azonban megjelent a kertben egy éhes, fűrgye menyét. Hinni sem akart a szerencséjének, amikor a páncélos teknősök között megpillantotta a kopasz, kövér madarat. Már suhant is feléje, száját szélesre tátva. „Jaj, mentsetek meg!” – kiáltotta a pacsirta. A teknősök azonban behúzódtak a páncéljukba, s onnan kiáltozták sajnálkozva: „Nem tudunk, a menyét gyorsabb és nagyobb nálunk, a fogai is hegyesebbek.” „Ó én oktalan! Kényelmességből földön élő állattá akartam változni, s lám ez lett a vesztém!” – sóhajtotta utolsó gondolatával a pacsirta.

„Ahol a kincsed, ott a szíved is.” Mi mindenhez is van odatapadva a szívünk? Mik jelentenek számunkra kincset a mindennapokban? Tényleg értékes, az életünket gazdagítani tudó kincseink vannak, vagy csak csili-vili csecsebecséink? Idei tanévünk legfőbb célkitűzéseként azt javaslom, hogy igazi kincseket, értékeket próbáljunk gyűjteni! Jézus mennyei kincsekről beszél, olyanokról, amelyek nem értéktelenednek el, nem fogynak el. A mennyei kincsek – nem fogyasztási javak, hanem lelki értékek, lelki örömök. Olyan boldogság-morzsák, amelyekből az örök boldogságunk fog kinőni. Kibontakoztatni a bennünk lévő jót, előhozni a legjobbat! Nem meglepődni azzal, amivel már épp, hogy átugrom a célt, súrolva a lécet. Nem csak „elviselem” a többieket az osztályban, vagy a tanárokat, hanem próbálok olyan kapcsolatot ápolni velük, hogy szeressünk egymás társaságában lenni! Nem ragadni le a fogyasztási eszközök halmozásánál, az önző élvezetnél és a hasznossági szempontoknál, hanem inkább adni önmagamból, támogatni a gyengébbet, áldozatot hozni a rászorulókért! Az ember nem arra teremtett, hogy földhözragadt legyen! Minden, amit valóban szeretni tud, amit hosszabb távon értékesnek tud tartani, túlmutat a földi lét határain. Aki ezt elfelejti vagy letagadja, az elkezd kihúzgálni a tollait – megtagadja valójában önmagát. Pl. amikor lustaságból olyan dolgokkal töltöm ki az időmet, ami semmit nem épít rajtam, sőt esetleg rombol: csak az Internet, csak a Tv stb. Vagy amikor a szerelemben csak a másik birtoklását és élvezetét akarom, nem azt, hogy kölcsönösen többé, jobba tegyük egymást. Vagy amikor a barátságban csak kihasználom a másikat. Amikor az osztályközösségben nem vállalom fel olyan feladatokat, amiket el tudnék látni. Vagy amikor

nem élek a megbocsátás lehetőségével, ha megbántottak. Vagy amikor a szeretetből fakadó igazi boldogság helyett az evilági élvezetek rabja leszek. Ez mind-mind földhözragadtsághoz vezet. Ha ilyen „kincseket” gyűjtögetek, akkor hozzájuk fog tapadni a szívem és eltorzítják bennem Isten képmását. Ebben a tanévben figyeljünk arra, hogy a szívünket igazi kincsek felé fordítsuk. Gyűjtögessük a szeretet és a jótettek kincseit, a jó és építő emberi kapcsolatokat, olyan dolgokkal töltsük ki az időnket, amelyek gazdagítják a személyiségünket, felemelnek a pusztán földi értékek fölé!